

126872

Õpik

Mõhandu kaldalt

ehk

Üürikele aja laululind.

— * — I. — *

Luuletanud

Herman Juulius Schmalz.

Turjewis.

Trükitud R. A. Hermann'i kirjadega.

1894.

1951-3470

A-1175

E. I 347

347

Ki. S. III-7813

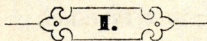
Õpik

Mõhantu kaldalt

ehk

Üürikesse aja laulukind.

Et küll aeg on üürikene
Antud elada,
Lauluse ta ifka tahan
Pühendada ma.

Luuletanud

Herman Juulius Schmalz.

Jurjewid.

Trükitud R. A. Hermann'i kirjadega.

1894.

TRU
Kesti Kirj. ja Rahval. Kat.
536

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 8 Августа 1894 г.

12199042

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Humanitaar-
raamatukogu

Wõitlejatele.

Ast'gem kottu, kallid Gesti wennad, õed,
Kes kõik elu-rada ühes kõnnime!
Keda lahutamad wast weel järwed, jõed —
Sõudkem üle, tulgem ühendusele!

Wana tüli, endine, kõik jätke maha,
Maha matke waenu kirwed murule!
Ärge püüdkе tасuda, mis olnud paha,
Mis küll saame sellest, et nii wõitleme?

Mis on palgaks saanud suured kangelased,
Kes on enne meid siin wahwalt wõidelnud?
Kas on taewasse siis neile antud ased,
Wõi on põrmu hulka neid ka maetud?

Kas on ilus, kui me kallist aega wiidaks
Tülis; ja kui kurja püüaks teisele?
Armas oleks küll, kui weli wenda kiidaks
Ja ei laimaks teine teist nii eestlane.

Kas on selle pärast meid siis Looja loonud,
Et me häwitama peaks teine teist,
Wõi on üksgi ema mõnda ilma toonud,
Kes jääks igawesti siia järel? meist?

Nastad lendawad, kui oleksid neil tiiwad,
Kiirelt ajamerde alla langewad ;
Tunnid kätte tulewad, mis ühes wiiwad
Hauda meitest mõndagi nii armjamat.

Selle pärast, kallitesed, ärge kandke
Wiha teine teise wastu südamel !
Lepituseks omad käed neile andke,
Kes wast kurbastanud on teid iganes !

Armastame teine teist, kes ühel ajal,
Ühel põlwele nüüd weel ilmas elame !
Rõõmustame ühes endid ilma rajal —
Elu aeg on antud meile üürile !

Isutame hana künkastele neile
Roosid, kes siit enne ilmaist lahkuwad,
Et ta ükstord jälle nõnda teeksid meile,
Kes on ilmas meie järestulijad !

Üürikeses elus.

Juba siis, kui aeg mind siia ilma
Oli äratanud elule,
Ja kui armsalt mulle waatas silma
Hellal pilgul kallis emake, —

Siis ju hellalt ütles mulle ta:
Oled üürikeses elus rändaja!

Varsti jõudsin sinna aastatesse,
Et ju elust rõõmu tundsin ma;
Priusshimu ärkas südamesse,
Metsas aasal püüdsin mängida;

Sääl ka lind ju hüüdis lauluga:
Oled üürikeses elus rändaja!

Mehets kasvasin, ja rinnas loitma
Hakkas armastuse tuluks;
Elu armsam hommik mulle koitma,
Üli hellalt põue põhjasse;

Süda siisgi tuskus tormilla:
Olen üürikeses elus rändaja!

Õnne päewad jälle ikka püüdsid
Ruttu ajamerde lennata ;
Tegewusele mind aastad hüüdsid,
Et ei aega wiitma peaks ma, —

Hüüdsid : warsti pead siit ilmaft lahkuma,
Oled üürikeses elus rändaja !

Mälestuses laulu tahan luua,
Kuni siin maailmas elan ma,
Mõtteid põuest walge ette tuua,
Kad ei tohi sinna unuda ;

Aga nõnda ikka mõtlen ma :
Olen üürikeses elus rändaja.

Kui kiirelt!

Oh aeg, kui kiirelt suudad lennata
Ja wiid meid läbi elu rutuga!
Sa kannad kõiki kalmu künkale
Ja saadad südant jälle rahusse!

Sa riisud kallist noorust armuta,
Ja jätad meid ta järel' leinama;
Kõik ilu, mis kord ärtab elusse,
Sa saadad saagiks pea põrmule.

Silm, mis nii hellalt särab omal a'al,
Kui koidu kaste pisar niidu ra'al,
Mis täidab südant armastusega,
Kui nõiduslikul ilul särab ta:

Pea kauni jära kustutad ja säält,
Ja kaotad õrna puna palge päält.
Silm ainult weel jääb tuimast vaatama,
Weel mõtleb aeg, kuis tõttad kiirelt sa!

Aeg siisgi tuule tiival tõttad nii,
Ja tagasi ei tule ialgi;
Kõik, mis on olnud wägew, otsata —,
Kord aja hõlma uinub magama.

Kewadel.

Terwe loodus ärkab jälle,
Ehib ennast elule
Murul, mägedel ja metsas
Lehkama lööb lilleke.

Looja jälle meile saatis
Ilmad ime-ilusad ;
Raasikus ja kaldal kost'wad
Hääled hõbe-heledad.

Nasalt alla orgu jooksj'wad
Hõbe-hiilgwad hallikad,
Lepikus ja laias laanes
Vinnud lahkest laulavad.

Kewadega ühes jälle
Alg'wad ajad armsamad :
Niidul nõmmikul ja nurmel
Raunid kannid kaswawad.

Jõeene.

Kiirelt jookseb jõete
Läbi õitswa aasade,
Kuni wiimaks jõuab alla
Suure järwe kaldale.

Laenene langeb sinna
Sügawuse sülesse,
Aga kas weel üksgi pöörab
Tagasi wast iale?

Nõnda aastad, kuud ja päewad
Langelad ka kiiresti
Sgawese aja sülle,
Nagu woolaw jõete.

Üksgi tunnike ei tule
Tagasi ka iale:
Mis on korra juba langen'd
Minewiku sülesse.

Armsam paik.

Sääl waitsemas furnute aias,
Kus tuhanded ristid on reas,
Sääl tean üht ilusat paika,
Mis armsam on teiste seas.

Sääl kasvab all kaskede wilus
Üks waitene sireli-puu;
Ta ikka nii õrnasti õitseb,
Kui lehkamas leheküu.

Sääl kewade õhtutel kostab
Nii mahedalt ööpiku wiis,
Kui rändaja mööda säält läheb,
Ta laulu jääb kuulama siis.

Ja kui ma kord lahkun siit ilmast,
Siis sinna just kantagu mind,
Et igawest' rahusse peita
Wõiks ennast rusutud rind!

Taewa tähed.

Taewa mõlwil tähed käiwad
Aega mööda rahuga,
Aga kudas meie päewad
Püüdwad ruttu lennata!

Kuldsed tähed ammu jõudsid
Sääl ju kõrges ülewas,
Aastajad mööda jõudsid
Aeg nii mõnda uinutas . . .

Aastad jälle mööda läewad,
Ilmas palju muutwad nad,
Aga tähed sinna jäewad,
Kus nad praegu rändawad.

Laula, õitse.

Laula, laula, linnuke,
Kuni kowade!
Õitse, õie, õrnasti —
Kaunis kannike!

Sala sammub sügise,
Tuleb talweke;
Õiefene õrnafene —,
Suigud surmale!

Soom.

Kui oleks mul wõimust nii palju,
Et eha roosidest ma,
Üht pärga wõiks walmistada,
Mis ial ei kolleta. —

Oh kallis, ta sinule päha
Ma suruksin armu wäes,
Su juuksed ta ümber lehwi
Lööks õhtuse tuule käes.

Ja kui selle pärjale siise
Üht nõju wõiks walada,
Et sinu nooruse ilu
Weel kaua jääks õitsema. —

Et aastad sind muutmata jätaks,
Kui lennul nad langewad
Ja ilma mäsawad marud
Ei wõtaks mult armhamat.

Et wõimust mul selleks ei ole,
Siis sind ühes minuga;
Pea maetaks põrmude põue,
Kus katab meid muru maa.

Glut päike.

Päike wajus alla rahu-merde
Oma kauni kulla säraga ;
Maad ja ilma jumalaga jättes
Kase-metja taha kadus ta.

Mina ist'sin mäel ja sinna poole
Waatsin waitfelt talle järele,
Süüdant täitis imeline tundmus,
Kurwad mõtted tõusid hingesse.

Päike, looja läksid sa, ja jälle
Homme tõused uue iluga ;
Kui kord elu päike looja lähed —
Salgi ei tõuse enam sa.

Üks.

Ju ammu, ammu närtsinud on mulle
Kõik õnne õied minu elu-teel!
Mis teen ma veel siin laias ilma laanes
Miks rändan ma siin põrmu pinnal veel?

Mul pole isa, ema, wenda, õde —
Ei üht'gi südant, kes mind armsaks peab.
Mii elan, rändan waitjelt siin maailmas,
Kui kaua, seda Sumal üksi teab.

Ma tihti igatsuses mõtlen, kurdan,
Mil lõpeb elu oftaline —
Mil wäsin'd ennast muru rüppe peidan,
Sa jõuan kallimate järele!

Rõõmustagem !

Rõõmustagem, kallid, weel,
Kuni armas noorus
Seltsilijeks elu-teel
Meile on, ja voorus !

Aeg nii kiirelt ära kaob,
Lendes mööda jõuab,
Aasta aasta järel waob
Aja-merde jõuab !

Noorus pea kaob meist —
Märtsinud on huuled,
Kui on üle käinud neist
Ilma tormid, tuuled.

Nüüd, kui ajad ilusad,
Rõõmustagem kallid
Warsti pead katavad
Suuksed, hõbe-hallid !

Puhkepaif.

Waike kallis isamaja,
Armjam puhkapaigake,
Kuhu wäfind woodi heidan
Päewa lõpu järele.

Kui ma omas isamajas
Unun waike woodi sees,
Kuldsed unenäod siis tõus'wad
Waimusilmas minu ees.

Kaugele siit ilma kärast
Unetiivul lendan ma,
Kuni päike kuldsed kiired
Wõtawad mind ärata'.

Armjam 'pole üksgi mulle,
Kui mu waike kambrike,
Kuhu wäfind woodi heidan
Päewa lõpu järele.

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Humanitaar-
raamatukogu

Õhtul.

Õit loodus hingab õhturahus,
Silm taetud unewaibaga;
Ja lillekene laane lahus
On uinund juba magama.

Paks udu tõuseb niidu rajast
Ja laotab ennast laiale,
Mets waikind linnu-laulu kajast,
Ja üksigi hääl ei helise.

Ma waitfelt sammun üle aasa,
Ehk küll ju aeg on hiline,
Ja õit'wad roosid kannan kaasa,
Neid wiin ma armsa hauale.

Si kuu!

Si kuu kosta rõõmuhääle kaja,
Si laula kallid künnilind!
Kõik õitseb ainult üürise aja
Ja mustaks muudab jälle murupind.

Si armukuma kauat aega koida,
Si armu tundel kuu tuisu rind!
Si õnnepäikse kiired kuu loida,
Et valgustaks nad elu-tee pääl sind!

Si kuu elulaewukene uju
Siin aja woolul elumere teel:
Kõik ilu ilmas on kui varjutuju,
Ja pea kaduma läeb sinu eel.

Sest unusta kõik wiletjust ja waewa
Ja pea woorust kalliks otsata!
Küll sinu Looja juhik elulaewa
Maailmast läbi armukäega.

Kui palju aastaid . . .

Kui palju aastaid ammu juba
Dn alla läinud ajameresse,
Ja elu tormist murtud süda
Dn ammu, kaua, kantud kalmule. —

Siis tule weel, oh kallid, sina
Mu haura küngast ükskord vaatama!
Sa istu sinna kase alla maha,
Kui ta on tormidest weel murdmata!

Ta kohin sulle seletagu,
Mis pika une sees kõik näinud ma!
Ja kuis ka ilmas tundsin rõõmu,
Kui elasin jälle ühes teistega!

Kuis ilmas hellalt armastasin
Ja nüüd siin hauras hingam ükshinda!
Kõik seletagu sulle kase kohin,
Kui sinna rahupaika tuled sa!

Lumekelluke.

Metjas kolletanud lehte hulgas
Kaswas fewadel üks lumekelluke,
Siis, kui loodus jälle oli ärgand
Talwe pikast unest ülesje.

Mõttes ist'sin sammeldanud kiwil,
Waat'sin lille pääle, kes nii uhkeste
Tõstis oma walget pääd ja naerdes
Ütles kolletanud lehte:

Otjas ammugi on teie ilu,
Ütsgi teist ei ial enam haljenda,
Uga waad'ke, kudas õrnalt mina
Teie hulgas weel wõin õitseda!

Nädalid ja päewad lätsid mööda,
Kui ma jälle lätsin sinna kohale:
Silm mul puutus kogemata sinna,
Kus kord õitsis kaunis õie:

Märtsinud ja kolletanud lamas
Nüüd ka lehte hulgas uhke lilleke,
Kaunist walgeist õilmetest ei olnud
Jäljekestgi jäänud järele . . .

Pilwed.

Oasa õhtu õhus kõrges
Lend'wad pilwed üle maa.
Mina all maailma jüles
Waatan igatsusega.

Mõtlen : pilwed, kudas teie
Sõuate jääl rahuga!
Oh kui mõits ka mina waene
Sinna üles lennata!

Üle maa ja mere mina
Sõuaks ühes teiega.
Oh kui lõbus mõits küll olla
Õhtu õhus rännata!

Kast ja paju.

Al koplis tiigi ääres
Kats puud weel kaswawad,
Üks kast ja teine paju,
Mil oksad kõwerad.

Neist kahest armsam oli
Mül paju animugi,
Ma kaske nagu kardan,
Kui mõtlen tagasi.

Kord poisike-põlmes
Sääl ühe kewade
Ma jooksin palja jalu
Mäelt alla tiigile.

Ka naabri Juku tuli
Pea seltsiks minule,
Siis kahetse meie
Jää-parwel sõudjime.

Kuid rõõm ei kesta kaua —
See ikka ilmas nii,
Pill pika ilu pääle
Wõib tulla peagi.

Ka meile jündis nõnda:
Parru lõhkes forraga,
Ja mina Juku seltsis
Nüüd pidin suplema.

Nii kaua külma wee sees,
Kui wiimats waewaga
Ma jõudsin tiigi äärde,
Weest wälja ronida.

Ma alles kaldal püüdsin
Weel tiigist kübarat,
Kui isa oma poole
Su nägin tulewat.

Ta toa aknast oli
Meid pannud tähele,
Seepärast oli tema
Nüüd üsna pahane.

Ta sammus kase poole
Ja lõi tas noaga . . .
Ma väga hästi teadsin,
Mis pidi tulema. . .

Ma jooksin paju juurde
Ja sinna ülesse,
Ma ronisin kui oraw
Pea ladma tipule.

Ja see kord oli õnneks,
Et nõnda legin ma:
Taas puu all hakkas naerma,
Ja peks jäi saamata.

Ruid siisgi enne seda,
Ja pärast jälle ka,
Mul mõttis pükki-mõõtu
Ta kase-kimbuga.

Et küll ju kümme aastat
Sest ajast mööda läin'd,
Ja mina ise olen
Nii mõnda ilmas näin'd:

Ma siisgi ikka seda
Ei jõua unusta',
Mis tundsin kase-okjast,
Kui laps veel olin ma.

Waene süda.

Mis nii waljult, waene süda,
Tusud rinnus rahuta,
Et küll ilmas mõnda häda
Süüta pidid kandma ja?

Ara siisgi wõimust lase
Kurwastusel wõtta ja:
Üks kord saab sull' parem ase,
Kus on häda tundmata.

Kui kord halja künka wilus
Rahu kodu leidnud ja, —
Oh kui armas, oh kui ilus,
Sääl on sinul hingata!

Sääl ei tuisu waene süda
Rinnus enam rahuta,
Sääl on otjas waew ja häda,
Mis siin kannatasid ja.

Mälestus.

Kui kodust wälja pidin
Ma kauaks rändama —
Ja jumalaga jätšin
Kõik kurwa meelega.

Küll tundsin palju waewa
Kui mõtlesin ma nii:
Kas saon teid, kallid, näha
Weel ilmas ialgi?

Kui ast'jin wiimast korda
Weel õue ijaga,
Siis pisaraid küll sinna
Nii mõnda nutšin ma!

Tee wiis mind koplisk läbi,
Kus mäng'jin lapsena
Nii mõnda rõõmust tundi
Ma hella wennaga.

Kõik kalli aja löbu
Läin'd mööda lennulla.
Wend mulla põue ammu
On pandud puhkama.

Et küll ju kaua ise
Nüüd wiibin wõõral maal,
Kuid mälestus weel meelde
Jääb siiski igal a'al.

Aja-ratas.

Aja-ratas weereb
Ruttu edasi,
Aja-hammas närib
Elu alati.

Kas, oh inimene,
Mõtled jeda sa,
Kes siin ilmas oled
Radu rändaja?

Et kui aja-ratas
Weereb rutuga,
Nõnda sinu päewad
Läh'wad lennulla?

Nii kui aja-hammas
Elu närib ka;
Nõnda sinu noorus,
Pea närtsib ta.

Suu weel täna laulab
Rõõmsaid lugusi,
Homme wõib ta olla
Waihin'd ammugi.

Nõnda on siis lugu
Iga asjaga,
Aga aja-ratas
Weereb muutmata!

Ka siis weel, kui sina
Oled magama
Igawesti uinun'd,
Wäsin'd rändaja!

Laewafene.

Laewafene, sõidad
Kauge merele,
Laewafene, lendad
Kiirelt üle wee.

Reisija, kes sõidad
Ühes laewaga,
Kas küll hirmu tunned
Et nüüd lahitud ja?

Wõi kas küsid lainelt,
Mis nii kiireste
Kaugele sind kannab
Laia merele:

„Laenefe, nüüd kannad
„Kaugele mind siit,
„Kas ja üks kord jälle
„Tagasi mind wiid?

„Kas ma jaan veel näha,
„Kallis kodu, sind,
„Oh, wõi matad sina,
„Laenefene, mind!”

Meehe saatust.

Kui weel mees on alles poisikene
Siis ta mõtleb igatsusega:
Millal saab kord minust inimene,
Millal juureks meheks kaswan ma?

Kuni küla wainul, õnne tunnil,
Teiste laste hulgas mängib ta,
Sõudwad aastad nagu jala-sunnil,
Läh'wad mööda ime-rutuga.

Poisikene pea kaswab meheks
Enne weel, kui meeled märkawad,
Aga aeg ei too tall' õnne ehets,
Loob taht hädaurus rändajat.

Kõõm ja priius ennast mureks muudab,
Wahetab end elu tõega,
Nii et julge jüda waewalt juudab
Elu tormi wasta wõidelda.

Lapse-põli siis kui kuldne wari
Minewiku hõlmast järeab tal;
Nagu igawene tähte-kari,
Mis jäläl tõrgel järeab ülewäl.

Üürife ilu.

Rui kuldsees kuues päik'se wiimsed kiired
Maad ilma valgustanud õhtu eel,
Ja eha-kuma kaunilt pilwe piired
On ime-ilul wärwin'd taewa teel. —

Siis mustalt muru pinnalt udu kaste
End pärlis fogub taime tipule.
Ja ööpik lepa ladwas ladusasti
Üht laulu lasseb kuulda kauniste.

Siis püüan päewa tööfid lõpetada
Ja läen lõbus't laulu kuulama,
See aeg on üürifene ütlemata,
Küll kalliks tahan teda pidada!

Nooruse ajal.

Meel mõid ja hellalt armastada,
Weel täidab kallid noorus sind;
Weel sammub jalg sul õnne-rada,
Weel õrnal tundel tuksub rind.

Weel tulewik sul kuldsele kujukul
Mõib naeratada, ja maailm;
Weel hellalt noorus nalja-tujukul,
Sul naerab suu ja särab film.

Weel tungib igatsuse meri,
Su hinge sisse salaja,
Weel woolab armastaja veri
Su soontes ime-wäega.

Weel kaugel wabaduse rajal
Mõib lennata su mõtte-lind;
Nüüd, nüüd jell' kallil noorus-ajal
Mõid ennast rõõmustada, rind!

Wõõrsilt tulles.

Ruu paistis selgelt sinitaewa serwal,
Ja waatas waiselt furnuaiaasse, —
Kus palju inimesi ammu oli
Su igaweseks läinud unele.

Ma tulin wõõrsilt üle pika aja
Kord kallist kodupaika waatama,
Kus olin sündinud, ka kaswan'd üles
Ja küla wainul mägin'd rõõmuga.

Salg oli wäsinud küll pikast käigist,
Kind süisgi õnnes püüdis tuskuda,
Kui kodu minnes juba olin jõudnud
Ma kallist rahupaika waatama.

Kuu walgel hiilgasiwad kaunid roosid,
Mis katsid hana künkaid rohkesti . . .
Kõik oli wainne nagu paradüüsi,
Ei heljun'd õhus ükski hääleke . . .

Silm waatas hauatirjajaid ja luges
Kui ast'sin läbi risti-ridade :
Küll mõndagi nii tutwat nime leid'sin,
Kes minult jäänud küla wainule.

Ma tund'sin, nagu oleks jala-wäega
Mind keegi tõmman'd ühe hauale,
Kus oli künkale peaaegu maha
Su langenud üks puune ristike.

Põlvo painutas end talle ligemale,
Silm lendas ruttu üle ridade
Mis peaaegu kustun'd oli juba,
Ja pisar langes halja murule.

Säält leidsin oma kallikese nime
Kes sinna oli kantud rahule;
Ta nime all weel seisjis mulle nõnda
Üks salmike, mis oli järgmine:

„Et päik'se walgel ialgi sääl ilmas
Ei saa sind enam armastada ma,
Su teadsin siis, kui rändama sa lätsid,
Ja maha jättsid mind nii ätfinda.“

*

*

*

Aeg kannu mind ka läbi ilma waewa
Pea sinna, kus on minu kallike!
Ei rõõmu tunne ma siin enam ilmas,
Waid tahaks minna talle järele.

Linnuke.

Linnuke, kuis oled ja
Sse väikene,
Aga tänu lõpmata
Laulad loojale.

Hommitul, kui ülesse
Uneist ärkad ja,
Laulad kuni õhtule
Uinud magama.

Enimene, millal ja
Jõuaks iale
Loojat nõnda tänada,
Ragu linnuke?

Unusta.

Unusta kõik mure, waew,
Mis nii raske tunda;
Pea jõuab rahu-laew
Sinna rahu-randa. —

Rus ei häda waewa sind
Wiletsus ei taba;
Minult rahu leiab rind —
Sääl kord oled waba.

Kannata weel mõni tund
Kurjas ilma-dues:
Pea puhkad wiimast und
Waithes mulla-põues!

Tähed.

Ohtu astusin ma õue,
 Kui kõi't wait ja wagane —
 Ilm ja terve loodus oli
 Saba uinun'd unele.

Lõppemata tähte-hulka
 Taewa-wõlwil waat'sin ma,
 Mitu miljonit neid oli —
 Silm ei suutnud lugeda.

Ütlemata kõrgel nemad
 Hiilgasivad ülewas,
 Kii et film mul waewalt sinna
 Üles waat'ma ulatas.

Siisgi väga armsalt alla
 Paistiswad nad minule —
 Troosti, rahu walasivad
 Minu kurwa hingesse.

Süda.

Oh süda, mil jõuaksin ial
 Su joovisid täita kõik ma?
 Kui ühte wast korda veel saadan,
 Siis teist jälle ihaldad sa.

See ammuhest ajast on nõnda,
 Et oled sa isandaks mull':
 Kõik püüan ma täita, mis käsed,
 Kui teenijaks olen ma sull'.

Sa see saab nii kaua wist kestma,
 Kui elan siin ilmas weel ma
 Et millalgi täita ei jõua,
 Nii palju kui ihaldad sa.

Samajast lahtudes.

Jää jumalaga sa,
Mu ija talu!
Nüüd sinust lahtun ma —
Süda täis valu.

Silm, kas weel näeb sind,
Sest mures mõtleb rind:
Suu sulle laulab ta:
Jää jumalaga!

Kui kaua kaugel ma
Rännanud ilmas,
Siis, kallid kodu, sa
Mul seiša filmas!

Et ma küll lahtun nüüd
Jääb siiski minu püüd:
Sind ikka armasta' —
Jää jumalaga!

Aeg, tanna jälle sa
Mind kodu kaugelt
Aeg kallid, kuitata
Mul pisar laugelt!

Siis surresgi mu meel
Laulaks sul tänu weel,
Siis rahus uinuks ma —
Jää jumalaga!

Aeg tuleb. . .

Aeg tuleb tuule tiivul,
 Mil mina lahkun siit;
 Seepärast laulu luulen,
 Loon lahket lauluviit.

Kui kava kalmukambriis
 Ma unes uinunud,
 Mu nimi aasta arust
 On kava kustunud;

Siis õnne õhtu õhul
 Mu lahke lauluke
 Weel kava, kava kõla,
 Ja hellalt helise!

